

פרשת ויקהל – וכל מעשיך לשם שמים

בפרשה נאמר הציווי על עשיית הכיור: "ויעש את הכיור נחושת ואת כנו נחושת, במראות הצובאות אשר צבאו פתח אהל מועד" (לח ח).

בתורה נאמר שהכיור עשוי מנחושת ולא נאמר דבר על צורתו ועל מידותיו.

במסכת זבחים (יט:) נאמר שהכיור צריך להכיל כמות מים שתספיק לקידוש ידיים ורגליים של ארבעה כוהנים, אבל לא נאמר כמה ברזים צריכים להיות בכיור.

מכאן הסיק בעל "מקדש דוד" שמספר הברזים ניתן לשינוי לפי הצורך.

ראיה לכך מהמסופר במשנה במסכת יומא (לז.) שבן קטין שהיה כוהן, עשה לכיור שניים עשר ברזים ומבואר שם בגמרא שהוא הכין שניים עשר ברזים כדי ששניים עשר הכוהנים העוסקים בהקרבת קורבן התמיד, יוכלו לקדש את ידיהם ורגליהם בבת אחת.

ממימי הכיור היו הכוהנים מקדשים את ידיהם ורגליהם לפני עבודתם במקדש.

כיצד מקדשים?

כתב הרמב"ם בהלכות ביאת המקדש (פרק ה הלכה טז) שהכוהן מניח את ידו הימנית על רגלו הימנית ואת ידו השמאלית על רגלו השמאלית ושופך ממי הכיור על כפות ידיו ורגליו. כוהן שעבד ולא קידש את ידיו ורגליו חייב מיתה בידי שמים ועבודתו פסולה.

בכל כלי המקדש לא נאמר מי תרם את החומר לעשיית הכלי, חוץ מהכיור, שנאמר בו שהוא נעשה מהמראות של הנשים.

ומה היה מיוחד באותן מראות?

האבן עזרא פירש שהיו נשים בעם ישראל שהיו במעלה גבוהה בעבודת השם, והן החליטו שהן לא צריכות יותר להתייפות ולהסתכל על עצמן במראות, ואת המראות הן תרמו לעשיית הכיור.

לרש"י פירוש אחר: במצרים הנשים הסתכלו במראות כדי ליפות את עצמן במטרה לעודד את הבעלים שלהם שלא יתייאשו מעבודת הפרך, ומהמראות האלו נעשה הכיור.

במדרש תנחומא מסופר שכאשר הנשים הביאו את המראות כתרומה לעשיית המשכן וכליו, משה כעס עליהן ולא רצה לקבל מהם את המראות, כי לא היה נראה לו שזו תרומה מכובדת

לעשיית המשכן. אמר לו הקב"ה אל תבזה את הנשים ואת המראות, בזכותם עם ישראל החזיק מעמד במצרים, לך ועשה מהם את הכיור שעתיד להשרות שלום בין בעל לאשתו בהשקאת האישה הסוטה ממי הכיור.

נלמד מכאן שלפעמים אדם עושה מעשה שנראה לא ראוי, אבל כשמתבוננים בסיבות שהביאו לידי עשיית אותו מעשה, הופך המעשה להיות מקודש.

ועל כך אמר רבי יוסי בפרקי אבות (פרק ב משנה יב): וכל מעשיך יהיו לשם שמים.

וכיצד מקיימים את המאמר?

כתב הרמב"ם בהלכות דעות (פרק ג הלכות ב-ג) שבכל מה שאדם עושה שיכוון לשם שמים,

כגון: שכשאדם אוכל - שיכוון שרצונו לאכול כדי להיות בריא לעבודת השם, וכן אדם שהולך לישון - שיכוון שרצונו לישון כדי לקום רענן לעבודת השם. וכל מי שזוכה לנהוג כך, הרי כל מעשיו הופכים להיות עבודת השם, ואשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא.